

BANDA LUI MOEBIUS

E-atâta pace-n ochiu-ți pineal...
mă simt ca-ntr-un eden sintetic,
profund îndrăgostit, vag cerebral,
încrezător și totodată sceptic.

Trecutu-mi este acum un mare lapsus,
nimic nu mai îmi pare anormal,
nici că mi-a dăruit cămașa Nessus,
nici lacrima din ochiul pineal...

1980

FINAL (varianta 1)

Începe ziua noastră să apună,
iar urmele se pierd în vânt;
am traversat o viață împreună
și a rămas de spus doar un cuvânt.

Prin amintiri cad frunzele de toamnă,
pe cer se-nalță o margine de lună;
violoncele grave mă îndeamnă
în șoaptă să îți spun: iubito, noapte bună!

FINAL (varianta 2)

Sunt palizi crinii ce-au murit în glastră
și ochii tăi au devenit uitare,
cu sufletul în stări crepusculare
bolesc alături de iubirea noastră.

Ca într-un basm din care ai fugit
toate-s pustii și roase de tăcere,
abjură timpul vechile himere
în care doar o clipă-am zăbovit.

MONAHALĂ

Eu sunt acel ce umbra și-a ucis
și-n calendare semn a pus un lied
– hotar de vis la margine de-abis –
să nu se uite gestul suicid.

Dărăpănat cu ispitiri dușmane
mă risipesc în ani imaginari;
degeaba fac prin echinox canoane
zadarnic dau pomeni de zile mari.

Sunt condamnat să iau din năzăriri
evanescente clipe de tăcere
și să mă rog mutește de cabiri
când vlaga mi se surpă în artere.

Ursit să iau nevoia-n cununie
tot mai visez la stih retoricesc;
simbolic trec cu gândul prin poezie
și îmi ascult tăcerile cum cresc.

24 august 1982, București

REVERBERĂRI

În oglinzi pluteau culori străine
subțiri ca vâlul de mireasă
ce se adapă încă-n sine,
când cată drum spre altă casă.

Nășteau speranțele doar clipe mute
la capătul de vis se spânzurau iubite –
căzuse noapte lungă pe virtute
și plăsmuiau delir zugravii de ispitate.

Prin somnul peticit miresme androgine
gâdilau pe pântec conceptele barbare –
tăceri mai mari ca veacul cumpărau destine
și se făceau beții cu lacrimi nucleare.

Era un plânset ce te vinde morții,
vadul de trecere străin
prin care visul de un minut al sorții
căra minciuni de drept divin.

august 1981

ÎN LACRIMI MOARE TIMPUL

În vârstele pierdute
bat ceasuri ne-nțelese,
pe ruguri ard mirese
și-n cer se-aud lăute.

Morminte mișcătoare
trimit în vid solie,
matricea – veșnicie
înalță sanctuare.

Stau paznicii la poartă
și nimeni nu-i păzește,
un cerber rătăcește
pe ulița deșartă.

În lacrimi moare timpul
nebunii ies din vreme
iar inima se teme
c-a rătăcit Olimpul.

13 ianuarie 1988

PRODUCTIVITATE

La târgul de cuvinte tarabele sunt pline –
istorii se deșiră în triluri de canar,
cad pradă desfătării hârțiile virgine
și e în luna nouă întregu-abecedar.

Silabe-mpodobite cu zâmbete aldine
darul de la masă îl socotesc sfioase
și bucuria crește din sine înspre sine,
când au ajuns în zdrențe viermii de mătase.

august 1981

UN VEAC DE SINGURĂTATE
(varianta 2)

Unde nu e întristare, nici suspin, nici osanale,
unde roua e o umbră, iar din vechile păcate
n-a rămas decât amorful zvon al clipei cerebrale,
se aude împietritul hohot de singurătate.

Unde nu e întristare, nici suspin, nici măreție,
unde moașele dezleagă invers clipele chemate
și-amintirea tăinuită, nebunia nu și-o știe,
se aude împietritul hohot de singurătate.

Unde nu mai sunt iluzii și în nemișcare-s toate,
unde nu e întristare, nici suspin, nici bucurie,
se aude împietritul hohot de singurătate
ca un început de viață ce în moarte întârzie.

23 februarie 1983

SEARĂ DE NOIEMBRIE (varianta 1)

E vremea destrămării și-a inimii de noapte
când pomii cern iluzii pe albele trotuare
iar mesagerii morții sosesc din miazănoapte
călări pe umbra rece a iernilor polare.

Singurătăți bizare se însoțesc cu vântul,
tristețile-amintite mă strâng în a lor chingă,
încet se toarce clipa, nici nu-i aud descântul,
e vremea destrămării și luna stă să ningă.

10 ianuarie 1987

SEARĂ DE NOIEMBRIE (varianta 2)

Fantoma unui cântec trist
în mine sună melancolic
și parcă plânge-un pianist
cu lacrimi turburi de alcoolic.

E o melodie de flașnetă
ce-o cântau juni telelei
când stăteau la o șuetă
și la-un vin de mititei.

Un cântec ce-a sfârșit un veac
și-a început un secol șui,
un cânt blajin pe care-l tac
în parcuri tristele statui.

O partitură desuetă
cu iz de molii și de vis,
în care-i vorba de-o subretă
ce din amor s-a sinucis.

Fantoma unui cântec trist
sună în mine melancolic
și parcă plânge-un pianist
cu lacrimi turburi de alcoolic.

15 septembrie 1983

CĂLĂTORIE PE STIX

Am coborât cu o octavă
pe urma pașilor trecuți,
pescuitor de clipă gravă
în tâlcul anilor temuți.

Călător eram prin plâns
și durere furișată,
de smeriții lumii strâns
în geneză răsturnată.

Și-aveam la porți un cal de lemn
năimit de sufletele sparte,
iar în amprenta vieții semn
de zile metamorfozate...

Când am suit cu o octavă
din urma pașilor trecuți,
în gură, gustul de otravă
mă întorcea prin ani temuți.

24 aprilie 1982

POATE CA ANA LUI MANOLE

Poate eram și eu acolo –
zidit prin tainice tăceri,
să țin în temelii puterea
unui prezent venit din ieri...

Poate eram și eu acolo –
temei al rostului târziu,
să mut catapeteasma vremii
cu gânduri arse de pustiu.

Poate eram și eu acolo –
poate am fost de când mă știu,
uitat în tainele tăcerii
să fiu în veșnicie viu.

Poate am fost întâiul fiu...

NORD DE VATĂ = NORDUL DIN INIMĂ

Busola arată un drum către cord;
culori giratorii cu ochiul fluid
poveștile nopții din nou le deschid
și bate pendula direcția nord.

Iar beau căpitanii din gânduri deșarte;
la pupa livada cu vișini în floare
ridică o pânză pe-un petec de moarte.

Aleargă văzduhul pe-o trombă de vis;
balenele cântă mai tandru, mai dulce,
nici urșii zăpezii nu vor să se culce...
iar cercul polar de frig s-a închis.

30 decembrie 1981